

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Pengerkatu 30 A 40

N:o 11 - Marraskuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

36. vuosikerta 1931

JUMALAN PUISTOT

Tämän vuoden marrask. 1 p. on sunnuntai, *Pyhän miesten päivä*. Tätä pyhää päivää on alettu viettämään myös vainajien päivää. Vainajien eli kuolneiden päivä on kaunis muistopäivä ja sitä vietetään ja on vietetty ympäri Suomen. Pyhänmiesten päivänä ihmiset tahtovat muistaa kuolleita omaisinaan ja ystäviään. Vainajien päivänä kulkee kalmistoon paljon ihmisiä, vieden kukan tai seppeleen omaistensa tahi ystäviensä haudalle. He puhdistavat siellä heidän hautansa ja laskevat kukkia tai seppeleen haudalle. Se on rakkauden työ elossa olevilta vainajille. Se on kaunis ja ylevä työ. Sillä ihmisellä, joka ei unhoita kuolleita omaisinaan tai ystäviään, vaan hoitaa heidän lepopaikkaansa, on kaunis sielu. Sellainen ihminen on tosisivistynyt ja ajattelevainen Jumalan tiellä vaeltaja. On hyvä, kun ihminen joskus kääntää ajatuksensa maallisista asioista ja pyyhähtyy miettimään sitä tosiasiaa, että kerran meidän jokaisen on kuoltava. Kerran meidän jokaisen elämä päättyy, loppuu taisto ja saapuu rauha, kuolema, vapauttaja. Kuolema ei peloita sitä ihmistä, joka on valmis. Hän tietää, että kuolema on vaan ovi uuteen, parempaan elämään, ijankaikkiseen elämään Jumalan luona.

Olen monta kertaa kulkenut Jumalan puistoissa

(hautausmailla). Kun olen astunut sisään kalmiston portista, joka erottaa sen meluisesta maailmasta, on vastaani henkinyt heti hyvä rauha. Meluisesta kiireisestä maailmasta ei näy mitään, se jää kalmiston portin taakse. Käyn siellä ristillä ristille, syvä rauha vallitsee kaikkialla. Linnut vaan oksilla huomenlaujuja laulavat. Kaikki ihmiset, jotka tapaan Jumalan puistossa, näyttävät rauhallisilta. Hiljaa, vaiteliaina he kulkevat tai askartelevat omaistensa tai ystäviensä haudalla. Heidän kasvoistaan loistaa hartaus. Kuolema ei peloita.

Armas Feldtin hauta Hämeenlinnan hautausmaalla

Siellä on minullakin hautoja, joissa lepää rakkaitani ja mielelläni viivähdän hetkisen heidän kummullaan askarrella. Ystäväni, onko sinulla omaisia tai ystäviä Jumalan puistossa? Muistatko sinä heidän kumpujaan pienillä rakkauden palveluksilla? Jos niin teet, niin hyvä on; jos et, niin voit korjata laiminlyöntisi. Ajattele: ker-

ran Sinustakin tulee ainiaaksi Jumalan puiston asukas.

Tunnen muutamia k.m. yhdistyksiä, jotka huolehtivat k.m. kohtalotoveriensä haudoista kun omaiset eivät voi sitä tehdä. Sellainen työ todistaa, että siellä yhdistyksessä on hyvä henki.

Kynä.

KÄRSIVILLE

Otamme lehtemme palasen eräästä norjalaisen professori Hallesbyn kirjoittamasta kirjasta. Hallesby on laajalti maansa ulkopuolellakin tunnettu uskonnollinen puhuja ja kirjailija. Hän on vierailut puhujana meidänkin maassamme Ylioppilasten kristillisen liiton kesäkokouksissa. Hänen lämminhenkiset, syvästi raamatulliset puheensa ja kirjansa ovat olleet suureksi siunaukseksi monen monille ihmisille, jotka Jumalaa etsivät.

Me ihmiset elämme tässä maailmassa kärsimysten keskellä. Jokaisella meistä on omat kärsimyksensä. Kärsiminen on vaikeata, emmekä me siihen tahtois joutua. Me pelkäämme sitä jo kauan ennenkuin se tulee. Ja kun se on tullut, huokailemme, valitamme ja tuskittelemme me. Me emme pelkää ainoastaan suuria kärsimyksiä, vaan me pakenemme pieniäkin vastoinkäymisiä ja huolia.

Mutta tässäkin voi Jeesus meitä auttaa. Kun muistamme kärsivää, vertavuotavaa Vapahtajaamme, niin tyyntyy ja rauhoittuu oma levoton mieleemme. Kun hengen valossa ajattelemme Jeesuksen kärsimyksiä, niin näyttävät omat vaikeutemme niin pieniltä, että häpeämme hätäilemistämme ja valitteluaamme.

Ei auta meitä suru suuri,
ei hyödytä myös valitus,
ja kärsimättömyys on juuri
sun kuormalles vain rasius.
Vaikeemmaks vain käy vaivamme
mit enemmän me suremme.
Älä ajattele ajalla surun:
"Jo Jumala pois hylkäs mun".

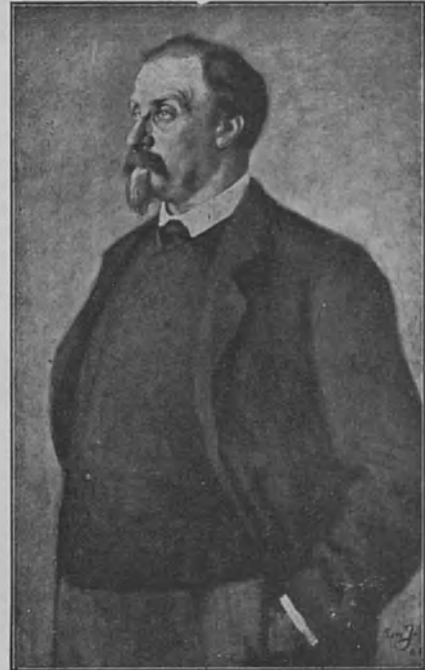
Pois puhaltaa hän murheen sumun,
taas rakkaampana pitää sun.
Kaikk' aika omi vaihtuva,
myös murhepäiväs muuttuva. (Virsi 314)

Suurin kärsimys on kuolema.

Kuolema on synnin palkka. Sentähden täytyy meidän kuolla. Mutta me pelkäämme kuolemaa. Niin, tässä maailman ahdistuksessa eläissämme me emme pelkää mitään niin paljon kuin kuolemaa. Uskovaisetkin ihmiset pelkäävät kuolemaa. Mutta on olemassa varma keino, joka poistaa kuoleman pelvon. Se on Jeesus Kristus. Aina kun tunnen, että Hän on luonani, häviää kuoleman pelko. Kun joudun olemaan uskovan ystäväni kuolinvuoteen vieressä, niin huomaan, että Jeesus voi olla häntä niin lähellä silloin, ettei kuolema häntä yhtään enään

peloita, vaikka se onkin aivan lähellä. Hän ymmärtää, että kuolema on vain "voitto" (Fil. 1: 21). Siinä toteutuu Jeesuksen voimakas henkinen sana: "joka uskoo minuun, hän elää, vaikka hän olisi kuollut". (Joh. 11: 25).

Ijankaikkinen Jumala, Sinä tiedät parhaiten, kuinka mielellämme me tahtoisimme elää ja miten syvästi me kuolemaa pelkäämme. Sinä, Herra joka elät etkä koskaan kuole, anna meille ijankaikkinen elämä ja opeta meitä elämään ikuisesti.

Juhani Aho *11.9.1861 †8.8.1921

JUHANI AHON ELÄMÄSTÄ JA KIRJAILIJATOIMINNASTA

Tämän syyskuun 11 päivänä oli kulunut 70 vuotta erään kuuluisan suomalaisen kirjailijan syntymästä. Ja viime elokuun 8 päivänä oli kulunut 10 vuotta saman henkilön kuolemasta. — Se oli kirjailija Juhani Aho, jonka ahkera ja etevä kynä silloin lakkasi kirjoittamasta. Tämän johdosta on meillä syytä palauttaa lyhyesti mieliin hänen elämäänsä ja kirjailijatoimintaansa.

Juhani Aho syntyi syyskuun 11 päivänä v. 1861 Lapinlahdella, jossa hänen isänsä oli pappina. Mutta jo muutaman vuoden kuluttua muutti perhe eräseen syrjäiseen kylään Iisalmelle. Siellä sai Aho jo

nuorena kuulla puhuttavan mehevää ja rikasta suomen kieltä. Samalla hän tutustui myöskin Pohjois-Savon yksinkertaiseen kansaan sekä kauniisiin näköaloihin ja maisemiin. Kaikki nämä jättivät pysyviä muistoja hänen mieleensä. Häntä opetettiin ensin kotona, siellä pienessä ja hiljaisessa pappilassa. Mutta jo vuonna 1872 Aho pääsi oppilaaksi Kuopion suomalaiseen lyseoon. Täällä hän jo rupesi kirjoittamaan runoja. Vuonna 1880 pääsi Aho ylioppilaaksi. Hän ei kuitenkaan enää tahtonut jatkaa koulunkäyntiä, vaan rupesi lukemaan yhä enemmän kaunokirjallisuutta. Hän alkoi nyt käydä elämän koulua. Pian hän aloitti myöskin varsinaisen kirjailijatoimintansa. Hän ryhtyi etevällä taidolla perusteellisesti ja ahkerasti tutkimaan ja kuvailemaan jokapäiväisen elämän tapahtumia, etupäässä Pohjois-Savon kansaa ja luontoa. Hän osasi hyvin rauhallisesti ja tasaisesti sekä puolueettomasti kuvata, kertoa sen ajan oloja ja elämää, valoja ja varjoja. — Ensiksi hän kirjoitti muutamia pieniä novelleja, kertomuksia, joista mainittakoon esim. "Siihen aikaan kun isä lampun osti", "Kievarin pihalla" ja "Muudan markkinamies". Nämä ovat tarkalla huomiokyvyllä ja suurella myötätunnolla kirjoitettuja kansanelämän kuvauksia. Niissä on hauskaa ja humoristisella tavalla pienistä asioista luotu kaunista taidetta. Vuonna 1884 ilmestyi kertomus nimeltä "Rautatie", joka on myöskin hyvin tarkalla huomiokyvyllä ja leikilliseen muotoon kirjoitettu pienoiskuvaus. Ilmestyessään se herätti suurta huomiota ja se on vieläkin yksi kirjallisuutemme kauneimpia hedelmiä. Vähitellen Aho tutustui myöskin ulkomaiseen kirjallisuuteen. Tähän asti oli Aho vain kuvannut oloja ja tapahtumia, mutta sittemmin hän tahtoi ikäänkuin kohottaa verhoa ja näyttää lukijalle, että tuollaista on ihmisten elämä, raakaa ja ilotonta. Juhani Aho osasi erittäin taitavasti esittää heikkoja ja valottomia puolia ihmisten elämästä. Hän ei tahtonut kaunistella olevia oloja ja elämää, vaan hän kuvasi sen todellisuudessa sellaisena kuin se oli. Aho tunsikin myöskin hyvin ihmisten erilaisia sielun-tiloja, joista hän osasi kirjoittaa hillitysti ja oikealla tavalla. Sellainen teos on esim. "Papin tytär", mikä kertoo eräästä haaveilevasta työstä, joka ahtaissa ja puutteellisissa oloissa henkisesti kuihtuu ja joutuu vihdoinkin vastenmieliseen avioliittoon. Tämän kirjan jatkoksi ilmestyi v. 1893 "Papin rouva", teos, jossa elämän ilottomuus, yksinäisyys ja onnen odottaminen on liittynyt kauneisiin kuvauksiin Pohjois-Savon kestäisestä luonnosta. Kielen ja tyylin puolesta voidaan

Suomennostyössä „raamattupöydän“ ääressä

tätä pitää mestariteoksena. Tätä ennen kirjoitti Aho jo teokset nimeltään: "Esimerkin vuoksi", "Helmännin herra", "Helsinkiin" ja "Yksin", jonka hän kirjoitti ensimmäisellä Pariisiin matkallaan ja joka ilmestyessään v. 1890 herätti suurta huomiota. Juhani Aho on julkaissut myöskin useita kertomuskokoelmia, joita kutsutaan "Lastuiksi". Muutamissa Lastuissaan hän kuvailee luontoa ja toisissa taas surumielisellä tavalla sekä ihmisten että eläinten sielunelämää. Tavallisesti niissä on elämän toiminta asetettu tosiolojen mukaan, kuvaten karkeaa todellisuutta, mutta toisissa kertomuksissaan Aho on kyllä käyttänyt mielikuvitusta ja tunnettakin apunaan. Lastujen kieli on kauttaaltaan mehevää, soinnukasta ja kuvarikasta. Nämä pienet kirjalliset tuotteet, lastut, ovatkin saaneet yleisön suosion osakseen. Myöhemmin Aho rupesi kirjoittamaan vanhoista historiallisista aiheista. V. 1897 ilmestyi häneltä romaani "Panu", joka kuvaa pakanuuden ja kristinuskon viimeisiä taisteluja Raja-Karjalassa. Teoksessa esiintyy tietäjä Panu, joka viimein sortuu taistelussa kristinuskoa vastaan. Erinomaisella taidolla on tässä kirjassa kuvattu Karjalan saloseutujen talvista luontoa sekä pakanuudenaikaista, kalevalaista elämää. Virkavallan sortotoimenpiteet ja talonpoikain keskuudessa syntyneet herännäisyysliike ilmenevät Ahon laajassa kaksiosaisessa romaanissa "Kevät ja takatalvi". Tässä teoksessa saa lukija tehdä

lisalmen pappilan pohjoispäätty

tuttavuutta kansallisuusaatteeseen innostuneitten suurmiesten kanssa. Isämaallinen aihe on myöskin Ahon näytelmässä "Tuomio", joka esittää n. s. routavuosien synkkiä ja vaikeita oloja. Edelleen on kirjailijan mielikuvitus osoittanut suurta virkeyttä ja liikkuvaisuutta eri suuntiin. Niinpä ilmestyi häneltä v. 1911 suurempi romaani nimeltä "Juha", johon aihe on valittu myöskin Karjalan salomailta. Kirjan päähenkilö Juha, vanhanpuoleinen mies, on mennyt naimisiin nuoren Marjan kanssa. Vaikka Juha on rakentanut erämaahan suuren talon ja nähnyt paljon vaivaa, niin ei Marja kuitenkaan rakasta häntä. Tapahtuu sitten, että eräs komea vienankarjalainen kulkukauppias tulee, houkuttelee ja viimein ryöstää Marjan mukaansa. Monen vuoden kuluttua palaa Marja takaisin ja kun Juha luulee edelleen häntä syyttömäksi, niin hän antaa Marjalle kaikki anteeksi. Mutta sitten myöhemmin Juha saa kuulla totuuden ja hän heittäytyy kosken kuohuihin hukkuen sinne. Vähän myöhemmin ilmestyi romaani "Omatunto", kuvaus meren saaristosta ja "Rauhan erakko", joka kertoo maailmansodasta ja ikuisesta rauhasta. Viimeiseksi ilmestyi "Muistatko", jossa kirjailija kertoo lapsuuden ja nuoruudenajan muistojaan. Jo tätä ennen ilmestyi lisäksi hänen ahkerasta kynästänsä useita luonnonkuvauksia ja kalastustarinoina. Juhani Aho on kyllä kirjoittanut monia muitakin romaaneja ja kertomuksia, joista en tahdo kuitenkaan tässä lähemmin mainita, sillä niihin voi itse lukemalla tarkemmin tutustua. Vielä on Aho julkaissut joukon matkakuvauksia ja muistelmia ja muutamien henkilöiden elämäkertoja sekä toiminut monet vuodet sanomalehtimiehenä m. m. "Keski-Suomessa", "Savossa" ja "Päivälehdessä" y. m.

Myöskin taitavana ja ahkerana kaunokirjallisuuden

kääntäjänä on Aho tullut tunnetuksi. Hän on rikastuttanut kirjallisuuttamme kääntämällä suomen kielelle m. m. Topeliuksen "Välskärin kertomukset" ja Runebergin y. m. kirjoituksia. Juhani Aho toimi lisäksi puheenjohtajana ja jäsenenä erilaisissa yhdistyksissä ja toimikunnissa. Hän kuului jäsenenä m. m. silloiseen raamatunkäännöskomiteaan. Tunnustukseksi ja palkkioksi kirjallisista töistään Aho sai v. 1906 valtion eläkkeen ja v. 1917 nimitettiin hänet yliopiston kunniatohtoriksi.

Juhani Aho oli aikanaan suomalaisen kirjallisuuden edustavin ja huomatuin henkilö. Hän oli suomalainen mieleltään ja kieleltään, vaikka hän seurasikin

paljon ulkomaisia asioita. Hän oli tyyni ja rauhallinen kirjailija, joka ei tahtonut liikkua äärimäisyydestä toiseen. Hänen kirjoitustensa pohjalla löytyy usein surumielinen tunne, joka on sukua muinaissuomalaiselle kansanrunoudelle. Harva kirjailija on osannut niin hyvin kuin Aho kuvata ihmisen ja luonnon yhteenkuuluvaisuutta. Henkilökertomuksissaan on Aho erityisesti kiintynyt suomalaisiin luonteesiin, joissa synnynäinen hitaus ja rauhallisuus ovat kaiken reippaan ja tarmokkaan toiminnan esteenä. Siitä syystä supistuu useimmissa hänen teoksissaan ulkonainen toiminta sangen vähiin. Elämä kulkee niissä eteenpäin tasaista jokapäiväistä kulkuansa. Ainoastaan henkilöiden sisällä saattaa joku aalto nousta ja laskea, kuohahtaa ja kuolla. Suomen kansan sitkeys, katajaisuus ja alistuvaisuus sai Ahossa ymmärtävän tulkin ja Suomen luonto herkän ja taitavan kuvaajan. Eritäinkin on Ahon tyyli taito kirjallisuutemme kehityksessä suureksi arvioitava. *Niin kauan kuin Suomen kieltä puhutaan ja ymmärretään, loistaa sen ihanuus Juhani Ahon teoksissa.*

Ahon kirjailijamaaine ei rajoitu ainoastaan kotimaahan, vaan hänen teoksiaan on käännetty useille vieraille kielille ja ovat ne käännöksinäkin herättäneet paljon huomiota ulkomailla. Näin on siis Juhani Aholla ei ainoastaan sisäisesti huomattava, vaan myöskin ulkonaisesti hyvin laajalle vaikuttava merkitys suomalaisen kirjallisuuden alalla. — Juhani Aho, kirjallisuutemme tunnettu ja tunnustettu johtaja ja taiteilijamestari, ei elä enää keskuudessamme. Mutta suuri kirjailija elää sittenkin, kuolemattomana, teoksissaan, joihin hän vuosikymmenien kuluessa on kätkenyt henkensä arvokkaimman sisällön. Hänen ponnoksensa suomalaiseen sivistyselämään on ollut suurempi kuin yhdenkään nykyään elävän kirjailijan.

Se ura, jonka hän on kynällensä uurtanut, ei mene umpeen. Se on jäänyt jälkeentulevien laajennettavaksi ja syvennettäväksi. Se on jäänyt kalliiksi perinöksi Suomen kansalle, joka on sitä kiitollisena muistava ja lukeva Juhani Ahon ylpeydellä parhaimpien suomalaisten kirjailijoiden joukkoon.

Kosti Lehtinen.

ETEVÄ KUURROMYKKÄ KUVANVEISTÄJÄ

Syksyn kuluessa on ulkomaalaisissa kuurojenlehdissä kirjoitettu eräästä etevästä kuurosta kuvanveistäjästä, jonka nimi on *Gustinus Ambrosi*. Hän asuu Wienissä, mutta hänen sukunsa on alkuaan italialainen. Hän syntyi 24/2 1893 Itävallassa, Eisenstadtissa. Hänen isänsä oli harvinaisen monipuolisesti lahjakas mies: sotilas, professori, runoilija ja säveltäjä. Äiti oli myöskin etevä ja viisas nainen. Heidän poikansa Gustinus peri vanhemmiltaan suuret lahjansa. Varsinkin harrasti hän jo pienenä lapsena musiikkia eli soittoa. Jo 6 vuoden vanhana osasi hän hämmästyttävän hyvin soittaa pianoa ja viulua. Hän oli soitannollinen ihmelapsi. Mutta lapsena hän sairastui aivokalvotulehdukseen. Hän parani siitä. Mutta sairautessaan oli hän tullut kuuromykkäksi. Hän ei voinut enää soittaa, kun kuulo oli mennyt. Säveleet ja soitto eivät päässeet enää tunkeutumaan hänen korviensa kautta hänen sieluunsa. Mutta hän oli kovin tarmokas ja toiminnanhaluinen jo lapsena ja nuoruuskaisena. Ja hänellä oli palava kauneuden kaipuu. Hän rupesi veistämään ja muovailemaan kuvia kivistä ja savesta. Hänestä tuli kuvanveistäjä. Alussa ihmiset eivät ihastuneet hänen veistoksiinsa. Kuvanveistäjäkoulussa arvelivat opettajat, ettei tuosta kuurosta pojasta muka voi tulla etevää taiteilijaa. Mutta jonkun ajan perästä rupesikin Gustinus Ambrosi luomaan teoksia, kuvanveistoksia, niin ihmeellisiä, kauniita ja suurenmoisia, että hän herätti suurta huomiota Itävallassa ja kotimaansa ulkopuolellakin. Ja nyt on hänellä jo suuri maine eurooppalaisena mestarina.

Jo 18 vuoden vanhana sai hän Itävalta-Unkarin valtion suuren kunniapalkinnon. Silloinen Itävallan keisari lahjoitti hänelle valtion työhuoneen eli atelierin, jossa Ambrosi huoleti ja rauhassa sai tehdä työtään, luoda kuvanveistoksiaan. Hän on muovaillut kuvia monista maailman suurmiehistä, kuten esim.: Paavi Pius 9:s, saksalainen filosofi Nietzsche, Italian pääministeri Mussolini, ranskalainen kuuluisa valtiomies Clemenceau, ruotsalainen kirjailija A. Strindberg, säveltäjä Strauss, Verharen y. m. Hän on myös marmorin veistänyt m. m. kuvia: Kain, Adamin luominen, Abel, Maa-äiti, Kukoistus y. m. Jo 15 vuoden vanhana veisti hän kauhua herättävän kuvan, joka esittää katonrakentajaa, joka putoaa korkealta ka-

Ambrosi. Kuuro kuvanveistäjä

tolta alas maahan ja murskautuu kuoliaksi. Erittäin sattuvasti on hän kuvaillut sellaisia repäiseviä aiheita, joissa kuvataan esim. rukousta ja kapinaa. Eräässä arvostelussa sanotaan, että hän on väsymätön työntekijä, joka hehkuvan sielunsa pakosta muovailee ja pakoittaa marmorin ja kiven oman sisäisen näkemyksensä ja tahtonsa mukaan. Kuuroudestaan huolimatta näyttää hänellä olevan älyä, mielikuvitusta ja kauneusaistia harvinaisen paljon. 38 vuotta täyttäessään oli hän luonut jo 1800 kuvanveistosta. Harvinaisen korkea määrä siis. Silloin kirjoitti hän seuraavat sanat: "Nyt olen 38 v. vanha ja valmis ryhtymään uusien teosten luomiseen. Kun olen veistänyt kaikkiaan 3,000 kuvaa, niin olen valmis menemään haudattaan lepäämään."

MATTI IKONEN 50-VUOTIAS

Lokakuun 14 p:nä täytti 50 vuotta Kuopion Kuuromykkäinkoulun käsityönopettaja *Matti Juba Ikonen*.

Opettaja Matti Ikonen on syntynyt Uukuniemellä. Käytyään aluksi Joensuun lyseota hän suoritti Sortavalassa 1-vuotisen ammattikoulun kurssin ja sen jälkeen Helsingin Puuteollisuusammattikoulun 2-vuotisen kurssin. Hankittuaan lukuisilla kursseilla, tutkinnoilla ja viransijaisuuksien hoidolla kansakoulussa, kansanopistossa ja sokeainkoulussa pätevyyden mainitujen oppilaitosten käsityön- ja piirustuksenopettajan virkoihin Matti Ikonen toimi jonkin aikaa myös liikealalla pariinkin otteeseen.

M. I. Ikonen

Vuonna 1919 Matti Ikonen nimitettiin Kuopion Sokeainkoulun käsityönopettajan

virkaan. Toimensa ohessa hän monella muullakin tavoin teki ja tekee yhä vieläkin työtä sokeain hyväksi ollen m. m. usean sokeain aseman parantamiseksi tarkoitettujen yhdistyksen rahastonhoitajana.

Suoritettuaan käytännölliset ja tietopuoliset opettajanäytteet Kuopion kuuromykkäinkoulussa opettaja Ikonen nimitettiin v. 1928 nykyiseen toimeensa saman koulun poikien käsityön- ja piirustuksenopettajaksi.

Opettaja Ikonen luonnetta kuvastanevat parhaiten, lyhyesti sanottuna, attributit: hyväsydäminen, avulias ja vaatimaton. Merkkipäivän viettäjä saatetaan joskus, ehkäpä useinkin, kiittää yli ansion. Mutta tällä kertaa ei ylistystä tuhlattane, jos väitetään, että eräässä suhteessa 50-vuotiaan mainesanaksi sopii sen superlatiivikin. Matti Ikonen on nimittäin niitä harvoja ihmisiä, joilla ei tietävästi ole yhtään vihamiestä. Kaikki, jotka hänet tuntevat, laskevat hänet ystäviensä joukkoon. Toivoa sopii, että hän vielä monet vuodet jaksaa ja saa työskennellä niin sokeain kuin kuuromykkäinkin hyväksi.

V. L.

KUUROMYKKÄIN JOULU

Ilmestyy runsaasti kuvitettuna ja sisältörikkaana hyvissä ajoin tämän kuun lopulla. Rientäkää tilaamaan se itsellenne joululukemiseksi!

Karl Luht ja hänen vaimonsa

SUOMEA SAMOILEMASSA

(Kirj. Karl Luht)

(Tilan puutteessa myöhästynyt)

Viime tammikuun 26 p:nä saavuin Suomeen koti-maastani Virosta suurella "Ilmatar"-laivalla. Matka Suomenlahdella sujui hyvin, paitsi lähempänä rannikkoa tapasi laiva niin vahvoja jäitä, ettei se omin voimin päässyt kulkemaan. "Jääkarhu" leveänä ja mah-tavana tuli auttamaan sitä satamaan, avaten väylän, jota myöten "Ilmatar" sen perässä helposti pääsi Helsingin satamaan iltpäivällä klo 1/25:n ajoissa. Pari suomalaista kuuroa oli rannalla vastassa, lausuen min-ut tervetulleeksi tänne. Ensin minut vietiin kuurojen kirjapaino "Surdukseen", jossa oli monta kuuroa työläistä työssä. Katsottuani aikani työskentelyä siellä, pääsin hra Eino Karilaan luo, joka ystävällisesti antoi minulle luonansa yösjän kahdeksi viikoksi. Seuraa-van päivän käytiin Helsingin kaupungin katselemiseen ja pistäydyin samalla rovasti Nybergin luona kerto-massa kuulumisia Virosta, kuurojen elämästä ja yhdis-tystoiminnasta. Rovastin poika saattoi minut sitten hra John Sundbergin, Helsingin kuurojen yhdistyk-sen puheenjohtajan luo, joka otti minut hyvin ystäväl-lisesti vastaan ja vei myöhemmin minut katsomaan kuurojen yhdistyksen kaunista huoneistoa ja tervehti-mään suomalaisia kuuroja siellä. Uskalsinpa nousta yhdistyksen puhujakorokkeellekin viittomaan saapu-villaoleville tervehdyksen veljesmaasta, Virosta, mikä tervehdys otettiin kättentaputuksilla vastaan.

Myöskin olen nähnyt Suomen suuren Kansallismu-seon, jossa on hyvin paljon mielenkiintoista nähtävää. Hra V. Rantanen opasti minua siellä, ollen ys-tävällinen ja kohtelias. Kävin täällä ollessani myös-kin veljesten L. ja K. Mikkolan sekä tämän lehden toimitussihteerin kodissa, jotka kaikki ottivat kaukai-

sen vieraan hyvin ystävällisesti vastaan. Olen siitä heille hyvin kiitollinen.

Helsingistä matkustin Hämeenlinnaan katsomaan sikäläisiä kuuroja ja heidän yhdistystään. Hämeenlinnalaisten johtohenkilöt herrasväki Ylén tutustutti minut paikkakuntaan, antaen minulle yösijan kolmena vuorokautena, jonka jälkeen matkustin Helsingin kautta Turkuun. Siellä olivat vastassa asemalla herra ja rouva Vilkki ja herra E. Savisaari sekä eräs neljäs kuuro. Tervehdykset vaihdettua minut vietiin hra Savisaaren kotiin, jossa sain kertoa sinne saapuneille kotimaani kuulumisia. Viivyin Turussa 2 viikkoa, käyden m. m. rouva Hanna Hakalan luona, joka oli syntynyt virolainen. 24 vuoteen en ollut häntä tavannut, joten oli paljon keskusteltavaa ja kerrottavaa hänen kotipaikaltaan ja omaisistaan. Myöskin Turun kuurojenkoululla kävin, saaden tutustua johtaja Pesoseen ja nähdä kuurojenkoulun sekä sisältä että ulkoa hänen ystävällisellä opastuksellaan. Kuurojenyhdistyksessä niinkään kävin tervehtimässä sikäläisiä kuuroja. Hra Hakalan johdolla kävin katsomassa Turun vanhaa linnaa, joka nyt on historiallisena museona ja jossa on lähes 70 huonetta. 700 vuotta vanhan tuomiokirkon näin myöskin, samoin ensimmäisen k.m. opettajan K. O. Malmin hautapatsaan, johon on piirrettyä luvut 12. 2. 1826 — 8. 6. 1867.

Eräänä iltana kävin taasen kuurojenyhdistyksessä Turussa. Silloin siellä oli paljon väkeä. Opettaja J. K. Palomaa puhui Suomen suvun historiasta, kertoen kuinka suomalaiset tulivat tänne idästä päin, osan jäädessä Viroom. Suomalaiset ja virolaiset ovat siis samaa kansaa, jotka Suomenlahti eroittaa toisistaan ja jotka ovat saaneet kestää monenlaisia kohtaloita vuosisatojen kuluessa. Hän puhui kauniisti ja moni muukin nousi puhumaan, pyytäen viemään terveisiä Viroom heimoveljille. Niistä kiitin. Olin liikutettu siitä, että näin heimoussiteet olevan vieläkin lujina yhdistämässä Suomen suvun eri haaroja myöskin kuurojen keskuudessa. Sellaista en voi unohtaa. Asuesani pari viikkoa herrasväki Savisaaren kodissa sain hyvin ystävällisen kohtelun osakseni niinkuin ainakin sukulaisissa.

Maaliskuun 5 p:nä matkustin Turusta Tampereelle. Asemalla oli paljon väkeä vastassa. Neiti Siiri Talvia ja rouva Sofia Helminen myöskin olivat tulleet vastaanottamaan minua, mikä oli minulle iloinen yllätys. Rouva Helminen vei minut ensin kotiinsa, joka sijaitsee kauniilla Pyyinikien harjulla mäntymetsässä, ja josta on kaunis näköala kaupungin ylitse. Tampereella oleskellessani muutamien päivien aikana sain m. m. nähdä Näsijärvellä sen paikan, johon "Kuru"-laiva

syyskuulla 1929 hukkui, vieden 150 ihmistä syvyyteen. Näin myöskin p. o. laivan, joka oli nostettu järven pohjasta ja korjattu uudelleen hyvään kuntoon. Tampereen kuurojenyhdistyksessä kävin myöskin, jossa pyynnöstä kerroin kuulumisia ja kotimaani historiaa. Kävin myöskin neiti Siiri Talvian, k.m. yhdistyksen puheenjohtajan, luona vieraisilla. Oli paljon muutakin nähtävää Tampereella, josta mainitsen vain hautausmaalla olevan "Kurun" uhrien hautapatsaan, elokuvateatteri "Imatra", joka paloi, sankaripatsas v. 1918 vapaussodan muistona, ruotsalaisten hautapatsas. Lisäksi oli hauska käydä lukuisissa kuurojen perheiden kodeissa, joissa vallitsi siisteys ja hyvä järjestys kaikissa.

Näin myöskin Tampereella hartaushetken, jonka piti kuuro, lukien ja viittoen Jeesuksesta hyvin selvästi. Parin viikon aikana tutustuin myöskin Tampereen lähi-seutuihin, käyden m. m. Nokialla ja Pitkäsäniemessä (edellisessä voimalaitos ja tehtaita, jälkimäisessä mielisairaala).

18 p. maaliskuuta läksin Jyväskylään, jossa omin neuvoin osuin Janne Toppilan kotiin. Viivyin siellä 5 päivää, käyden katsomassa m. m. kuuromykkäinkoulua, jota johtaja Koskinen ystävällisesti minulle näytteli. En ole koskaan ennen nähnyt sormiaakkosilla opettavan kouluissa, ainakaan Virossa. Nyt sen ihmeen näin. Jyväskylän K.m. yhdistyksen illanvietossa kerroin kotimaastani ja kokemuksistani. Maaliskuun 24 p. jatkoin matkaani Piesämäelle katsomaan Nikkarilan talouskuolua, poiketen sieltä Savonlinnaan ja Viipuriin. Matkasuunnitelmani Vaasaan ja Kuopioon menivät myttyyn ajan vähyiden tähden. (Jatk.)

KUUROMYKKÄIN JOULU

Suomen kuuromykkäinliiton julkaisema joululehti "Kuuromykkäin joulu" ilmestyy taas ensi jouluksi ja tarjotaan se täten Suomen kuurojen, heidän omaistensa ja ystävänsä tilattavaksi ja luettavaksi. Vanha tuttu jo on tämä lehti Suomen kuuroille. Tänä vuonna ilmestyy se jo 24 kerran heidän joulupöydälleen tuomaan lukijoilleen joulutunnelmaa sekä kirjoituksillaan ja kuvillaan heitä valistamaan ja hauskuttamaan. Niinpä on tämänkin vuoden joululehti koetettu saada niin sisältörikkaaksi ja hauskaksi kuin mahdollista. Siihen ovat useat tunnetut kuurojenopettajat ja ystävät kirjoittaneet. Ja siihen on otettu runsaasti kuvia eri aloilta. Mainitsemme muutamia niis-

tä. Maisteri E. Engblom, joka viime kesänä matkusti opintomatalle Lontooseen kertoo pirteästi sikäläisistä kuuroista heidän kouluistaan ja yleensä heidän elämästään suurkaupungissa Lontoossa. Opettaja Palomaa kirjoittaa Unkarin pääkaupungin Budapestin kuurojen koulun johtajan Istenesin vierailusta maassamme viime kesänä pidetyn heimokongressin aikana. Norjalainen kuuro neiti Sigrid Kolstad kertoo eräästä norjalaisesta taidemaalariesta, joka koko elinaikansa sai elää puutteessa ja tuntemattomana, mutta jonka suuret taiteelliset lahjat vasta jälkipolvi on huomannut ja kohottanut tuon harvinaisen taiteilijan oikeaan arvoonsa. Joululehdessä on ryhmä erään nuoren maisterin ottamia kuvia Suomen-Lapin itä-osista. Niin — tässä on mainittu vain muutamia kirjoituksia. Hyvät lukijat, nuoret ja vanhat, rohkeat ja ujut, pienet ja suuret: rientäkää tilaamaan "Kuuromykkäin joulu"! Ruvetkaa sen asiamiehiksi! Levittäkää sitä kansan keskuuteen, että he saisivat enemmän tietoja kuuroista ja myyksiä. Tiedätte jo entuudestaan, että "Kuuromykkäin joulu" palvelee teidän omaa liittoanne, Suomen kuuromykkäinliittoa. Joululehden tuottamalla voitolla ylläpidetään Liittoamme ja varsinkin *Kuuromykkäinlehteä*, joka varojen puutteessa muutoin ei voisi ilmestyä luettavaksenne joka kuukausi. Ryhtykää siis innokkaasti hankkimaan tilaajia joululehdellemme! Tilauslistoja on jo ennen lähetetty ympäri maata. *Tutuille ja rebellisille asiamiehille lähetämme mielellämme suurempiakin joululehtipaketteja*. Epärehelliset älkööt vaivatko itseään. Asiamiehet saavat palkkioksi yhden lehden kymmenestä. Sen lisäksi jaetaan palkkioina parhaille asiamiehille 6 palkintoa erikseen maalla ja kaupungissa asuville. Palkintojen suuruus on 100, 75 ja 50 mk.

Aika on huono. Ihmisillä on vähän rahaa. Ehkä monella ei ole rahaa joululehtien ostamiseen. Mutta yrittäkää kuitenkin. Joululehdellämme on jo paljon vakituisia ostajia, jotka asiamiestemme kautta ovat monena vuonna sitä ostaneet. Kyllä kai he tänäkin vuonna sen ostavat, kun iloinen kuuro myyjä menee heidän kotiinsa sitä myymään.

Lehti painetaan kuurojen kirjapainossa "Surdus", ja on paino luvannut saada lehden valmiiksi hyvissä ajoin ennen joulukuun alkua.

Lehteä tilataan osoitteella "Kuuromykkäin joulu", Helsinki, Johanneksentie 4.

Hinta on 5 markkaa.

TOIMITUS:

Huugo Nyberg

R. Pitkänen

Urheiluosasto

YHTEENVETO K.U.L:ssa VOIMASSAOLEVISTA PÄÄTÖKSISTÄ

Osanottomaksut:

L-neuv. 19. 3. 21. O. Wetzell ilmoitti kokoukselle, että edellisessä kokouksessa ei ollut kysymystä osanottomaksujen perimisestä, mutta oli hän kuitenkin perinyt ne maksut Turussa pidetyissä KUL:n hiihtomestaruuskilpailuissa 27. 2. 21. L-neuvosto katsoi hänen menettelynsä oikeaksi.

Lahjoittajajäsenet:

L-neuv. 24. 3. 24. Päätettiin, että liiton "lahjoittajajäseneksi" voi päästä yksityinen henkilö maksamalla kerta kaikkiaan 500:— tai 100:— vuosittain viiden vuoden aikana. Liittymisestä vähittäismaksulla lahjoittajajäseneksi on tehtävä kirjallinen sitoumus.

Kilpailuvelvollisuus:

Sama kokous. Päätettiin, että yksityinen kilpailija saa kuulevain kilpailujen vuoksi sivuuttaa oman seuran jäsenkilpailut, mutta että hänen velvollisuutensa on rangaistuksen uhalla edustaa seuraansa mestaruuskilpailuissa tai pohjoismaisissa kisoissa, jos hänet on valittu (ja hän on suostunut) seuraansa edustamaan.

Edustuskielto:

L-neuv. 4. 1. 25. TUL:n vastalauseen johdosta, että kuuromykkäurheilijat ovat edustaneet omaa kuuromykkäin urheiluseuraansa SVUL:n alaisissa kilpailuissa, päätettiin, jottei aiheutettaisi ikävyyksiä TUL:oon kuuluville urheilijoille, kieltää liiton alaisen seurojen jäseniä edustamasta seuraansa kuulevien kilpailuissa, joten niihin on osallistuttava joko kuulevain urheiluseuran nimissä taikka n. s. villinä.

Kanssakilpailijan häiritseminen:

Sama kokous. Kanssakilpailijan häiritsemisestä hiihtokilpailuissa päätettiin, että mikäli tulee todistetuksi, että joku kilpailija on estänyt saavuttavaa kanssakilpailijaansa pääsemästä edelle, poistetaan hänet kilpailusta ilman mitään palkintoa, vaikka hän sellaisen muuten olisikin ansainnut. Todisteiden puuttuessa annetaan varoitus. — Kilpailija, joka saavuttaa toisen, muttei voi häntä sivuuttaa vaikean maas-

ton vuoksi, antakoon, koskettamalla toisen suksien kantoja, hänelle merkin, että haluaa sivuuttaa hänet. Tällöin on edellähiittäjä velvollinen tekemään jällessätulevalle tietä. — Nämä määräykset on jokaisen hiihtokilpailun edellä selvästi kaikille ilmoitettava, vetoamalla urheilijain kunniantuntoon, etteivät koetaisi väärillä keinoilla saada etua itselleen.

Suomen ennätykset:

Sama kokous. Suomen ennätyksiksi päätettiin hyväksyä myöskin ulkomaisilla kilpakentillä saavutetut entistä paremmat tulokset. Kuulevain kilpailuissa saavutetut liiton virallista ennätystä paremmat kuurojen tulokset merkitään muistutuksina ennätyslueeteloon.

Seurasta muuttaminen:

L-neuv. 6. 1. 27. Päätettiin kumota v. 1924 tehty päätös, jonka mukaan seuraa saa edustaa myöskin kesken vuotta toisesta seurasta muuttanut urheilija. Vahvistettiin tässä suhteessa noudatettavaksi SVUL:n sääntöjen 15 §:n 2 kohta: "Jos urheilija muuttaa seuransa piiristä jonkun muun piiriin alueelle, on hänen edustettava seuraansa kuluvan kalenterivuoden loppuun saakka, mutta seuraavan vuoden tammikuun 1 päivästä alkaen on hänen edustettava sellaista seuraa, joka kuuluu siihen piiriin, jonka alueelle yksityinen urheilija on muuttanut. Samoin voi siirtymisen saman piiriin alueella tapahtua vain kalenterivuosittain."

Joukkuehiihtokiertopalkinto:

L-hall. 20. 2. 27. Joukkuehiihtokiertopalkinnon säännöt:

1 §. Kuuromykkäin Urheiluliiton perustaman kiertopalkinnon tarkoituksena on hiihtoharrastuksen herättäminen ja kohottaminen KUL:n jäsenten keskuudessa.

2 §. Kiertopalkinnosta järjestää Kuuromykkäin Urheiluliitto vuosittain kilpailut 10 km matkalla KUL:n mestaruuskilpailujen yhteydessä.

3 §. Kilpailu on avoin kaikille KUL:oon kuuluvien seurojen jäsenille.

4 §. Kiertopalkinto annetaan sille seuralle, jonka 3 hiihtäjää ovat saaneet parhaimman yhteenlasketun ajan. Se seura, joka kolmasti voittaa kiertopalkinnon, saa sen omakseen. Sitäpaitsi annetaan voittaville hiihtojoukkueille I ja II palkinnot.

5 §. Osanottomaksu on 15 mk joukkueelta.

6 §. Kun kiertopalkinto on joutunut kolme kertaa voittaneen seuran omaksi, kaiverretaan siihen KUL:n kustannuksella kaikkien voittajien nimeä, kilpailuajat ja yhteistulokset.

7 §. Jos osanottajia on vain yksi joukkue, niin pidetään tämä voittajana, jos joukkue suorittaa kilpailun loppuun.

8 §. Kiertopalkinnosta kilpailtaessa noudatetaan SVUL:n kilpailusääntöjä.

9 §. Jos näihin sääntöihin halutaan muutoksia, on suostumus Kuuromykkäin Urheiluliiton liittohallitukselta hankittava.

Sulo Vuokon muistokiertopalkinto:

L-hall. 10. 6. 27. Sulo Vuokon muistokiertopalkinnon säännöt:

1 §. Sulo Vuokon muistokiertopalkinnon tarkoituksena on kesäurheiluharrastuksen herättäminen Kuuromykkäin Urheiluliiton jäsenten keskuudessa.

2 §. Kiertopalkinnosta kilpailaan vuosittain yleisissä K.m. Urheiluliiton mestaruuskilpailuissa 10 vuoden aikana, ensi kerran v. 1927.

3 §. Seura, jonka kolme osanottajaa voittaa näissä kilpailuissa suurimman pistemäärän, saa kiertopalkinnon vuodeksi haltuunsa. Pisteet lasketaan seuraavissa urheilulajeissa: 100, 1500 ja 5000 m juoksu, kiekon- ja keihäänheitto, kuulantyyntö, pituus-, korkeus- ja seiväshyppy sekä 4 x 100 m viestinjuoksu, joissa I palkinto tuottaa 4 pistettä, II palkinto 2 pistettä ja III palkinto 1 pisteen. Tasan sattuessa käytetään SVUL:n pistelaskutapaa.

Muutettu Liittohallituksen päätöksellä 12. 9. 30 3 §:lää siten, että kilpailaan ainoastaan seurvainvälisessä 4 x 100 m viestinjuoksussa.

4 §. Voittanut seura kaiveruttaa omalla kustannuksellaan kiertopalkinnossa olevaan hopealevyyn nimensä, pistemääränsä ja kilpailupäivän. Sulo Vuokon muistokiertopalkinnon vuodeksi haltuunsa voittanut seura saa samalla muistoksi ja todisteeksi kunniakirjan, joka voidaan kehystettynä ripustaa seuran huoneiston seinälle.

5 §. Kun kiertopalkinnossa olevat 10 hopealevyä ovat tulleet täyteen kaiverretuiksi, palautuu palkinto takaisin Kuuromykkäin Urheiluliitolle, joka sitä sen jälkeen säilyttää yhden perustavan jäsenen ja innokkaan toimintahenkilön muistoksi.

6 §. Kiertopalkinnon haltuunsa voittanut seura on velvollinen esinettä hyvin hoitamaan ja jättämään sen yhtä hyvässä kunnossa takaisin, ollen vastuussa kaikesta vahingosta, mikä sitä saattaa kohdata.

7 §. Kiertopalkinnosta kilpailtaessa noudatetaan Suomen Voimistelu- ja Urheiluliiton kilpailusääntöjä soveltuviin kohtiin.

8 §. Muutoksia tahi lisäyksiä näihin sääntöihin voidaan tehdä ainoastaan Kuuromykkäin Urheiluliiton liittohallituksen luvalla.

Urheilurahasto:

L.-neuv. 7. 1. 28. Kuurom. Urheiluliitto r.y. urheilurahaston perustamissopimus.

Kuuromyökkäin Urheiluliiton vakinaisjäsenmaksuis-ta kerätään pysyväinen rahasto urheiluvallistustyön tukemiseksi liiton jäsenten keskuudessa.

Maksut ja korot lisätään vuosittain pääomaan, kunnes rahasto on tullut kahdenkymmenenviidentuhannen (25,000:—) markan suuruiseksi, jolloin sen korot käytetään sopivien urheilujohtohenkilöiden kouluttamiseen, antamalla stipendejä urheiluopistoon pääsyä varten y.m. urheilualaa koskeviin opintoihin ja järjestämällä tarpeenvaattimia kurssuja toimihenkilöille sekä suullisen ja kirjallisen urheiluvallistustyön tekemiseen Suomen kuuromyökkien keskuudessa.

Lähimmässä tulevaisuudessa on tälle rahastolle laadittava yksityiskohtaiset säännöt tämän perustamisasia-kirjan pohjalla.

Kilpailulajin peruuttamismahdollisuus:

L.-ball. 8. 12. 29. Päätettiin, että jaetaan kussakin kilpailulajissa yksi palkinto jokaista alkavaa kolmea ilmoittautunutta kohti, ja oikeutetaan järjestäjät peruuttamaan se kilpailulaji, johon määräpäivään mennessä ei ilmoittaudu vähintään kolme osanottajaa. Tästä on ilmoitettava liiton hallitukselle ja ryhdyttävä toimiin tähän lajiin ilmoittautuneiden turhan matkan estämiseksi.

Seurojen nimen merkitsijät:

L.-ball. 9. 2. 30. Sattuneesta syystä päätettiin ilmoittaa, ettei liiton alaisen seuran puheenjohtajana ja sihteerinä saa olla sama henkilö, koska se on yhdistyslain mukaan mahdoton. Muita toimia voidaan kyllä yhdistää. Tämän määräyksen mukaisesti on tapahtuneet vaalit seuroissa korjattava, muuten ei uusi johtokunta voi saada rekisteröimishyväksymistä.

Jäsentenv. kilpailujen palkinnot:

L.-neuv. 19. 4. 30. Päätettiin kehoittaa liiton jäsen-seuroja välttämään kalliita palkintoja jäsentenvälisissä kilpailuissaan, joissa olisi käytettävä etupäässä ussihopeatavaraa t.m.s., mihin voi kaiveruttaa kirjoituksen muistoksi saavutetusta tuloksesta. Vahvistettiin tämänlaisten kilpailujen I—III palkintojen korkeimaksi yhteiseksi arvoksi 40 markkaa.

Ansiomerkit:

Sama kokous. Päätettiin jakaa liittoneuvoston tai liittohallituksen harkinnan mukaan ansiotuneille johtohenkilöille ja kuuromyökkäurheilijoille: 40 vuotta täyttäneille pronssinen, 50 vuotta täyttäneille hopeinen ja 60 vuotta täyttäneille kullattu ansiomitali, jos he ovat osoittaneet erikoista innostusta ja jatkuvaa tarmoa KUL:n toiminnassa.

KIRJE VIIPURISTA

Kulunut kesä on ollut meille viipurilaisille virkistävä kesä. Paitsi, että itse kesä oli virkistävä, täällä oli juhannuksen aikana Suomen Palokuntaliiton kokous. Se oli komea näky, kun 400 palokuntalaista kiiltävissä kypäreissä ja komeissa univormuissa marssi läpi kaupungin. Palokunta ja palokuntalainen ovat niin tärkeitä tekijöitä meidän yhteiskunnassamme, että sen historiasta voisi kirjoittaa paksun teoksen ja palokuntalaiselle itselleen on palokunnassa oleminen tärkeä asia. Harjoituksissa ne marssit, juoksut ja kiipeämiset todistavat, että palokunta on hyvä voimisteluseura. Niiden pumppujen, ruiskujen ja letkujen käsittely opettaa teknillistä taituruutta.

"Mitäs se meihin kuuluu, se on kuulevien asia," tiuskasee kai moni k.m. tätä lukiessaan. Eikös kuuromykkäit sitte kelpaa palokuntaan? Olenhan minä siellä. Ja onhan Hj. Lovén, joka on puhdasrotuinen k.m., ollut siellä jo 33 vuotta ja saanut rahan (ja montakin rahaa) rehtiin rintahansa. Eikä se mitään lapsellista ole, vaan oikeata miehekästä. Suurissa kaupungeissa on vakinaisia palokuntia, missä miehistöt jokapäiväisissä harjoituksissa ovat hyvin kehittyneitä. Vähemmän arvoisia eivät ole vapaaehtoiset palokunnat, missä ilman palkkaa asianharrastuksesta tehdään työtä.

*

Pari viikkoa tämän jälkeen pidettiin täällä "herättäjäjuhlat". Tuntui niin miellyttävältä, kun tänne kokoontui tuhansittain eri puolilta maata sellaista vakavaa kansaa, useat körttiläisissä puvussa veisaamaan, saarnaa kuulemaan ja viettämään aikaansa Herran kanssa. Jos missään, niin tässä tarvitsi korkvakuoloa, jota meiltä puuttuu.

Jaa, käytty myöntää, että he ovat sitä oikeata "maan suola". Pappeja siellä myös oli paljon, vaan ei ne kaikki saarnanneet. Istuivat muitten sanankuulijojen joukossa. Minä katselin vain sitä menoa ja miellyttävien tuntein läksin kotiin tietäen, että vielä niitä vanhurskaitakin löytyy.

*Aleks. Puolakka.*PIKAHAVAINTOJA KOTKAN
MATKALTA

Esitelmäpäiville, esitelmäpäiville — — — jyskyttivät laivan koneet. Istuin II luokan salongissa, tuntien huomattavasti väsymyksen tunnetta. Pian nukahdin pariaksi tunniksi suloiseen, virkistävään uneen. Herättyäni oli laiva saapunut lähelle päämääräänsä, alkaakseen siitä saman tahdikkaan jyskytyksensä taas seuraavana päivänä takaisin kotipitäjään j.n.e. Saavuttuani Lahden satamaan lähdin pyörällä muutaman kohtalotoverin luo Herralaan. Täällä minut otettiin ystävällisesti vastaan. Nämä ammattiveljeni olivat juuri kyntämässä ja joutuivat hiukan hämilleen kun minä niin odottamatta ilmestyin heidän seuraansa. Ensin minulle esitettiin kaikki talon nähtävyydet, jonka jälkeen istuttiin herkkupöydän ääreen ja alettiin illallinen. Sitten juteltiin ja naurettiin myöhään yöhön. Seuraavana aamuna valmistautui kaksi meistä kovaosaisista täysinäisellä vatsalla lähteäkseen Kotkaan. Nämä olivat reippaita, iloisia ja huoletto-

man näköisiä nuorukaisia, jotka pyörällä ajoivat kohti radiomastojen kaupunkia. Täällä saimme pari kohtalotoveria seuraksemme ja nyt alkoi matkamme jatkaa junalla.

Esitelmäpäivät aloitti Kotkan k.m. yhdistyksen puheenjohtaja rouva Aili Sihvola tervehdyspuheella. Ensiksi meille tarjottiin kahvia leivän kera, jonka oikeutti saamaan 5 markan sisäänpääsypiletti. Esitelmiä tällöin pitivät pastori O. Myyryläinen ja hra E. Karilas.

Seuraavana aamuna, sunnuntaina, alkoivat esitelmät jumalanpalveluksella Kotkan kirkossa, jossa pastori Myyryläinen meille saarnasi lämpimästi Jumalan hyvydestä ja isällisestä rakkaudesta. Tämän jälkeen siirryttiin suojeluskuntatalolle, jossa esitelmä pidettiin. Kello 16 tienoissa menimme Kotkan vesitorniin, josta kyllä avartui laaja näköala, mutta sumu merellä ja alhaalla leijailevat pilvenhattarat estivät näkemästä niin kauas kuin useampikin olisi tahtonut. Klo 19 alkoi juhlaillama, johon sisäänpääsystä tingittiin kokonaista 10 markkaa. Juhlaillamassakin pidettiin ensin puheita ja esitelmiä. Erään pitkän ja väsyttävän esitelmän aikana menin jonkun tuttavani kera alakertaan juttelemaan omia keskenjääneitä asioita. Jonkun ajan kulltua huomautti toverini, että taitaa olla jo näytöskappale esitettävänä, jolloin heti lähdimme takaisin yläkertaan allekirjoittanut edellä. Pian huomasin, että toverini oli eräässä porraskäytävässä kadonnut "kantapäiltäni". Käännyn heti takaisin ja huomasin hänen olevan ankarassa käsikähmässä vahtimestarin kanssa. Hän oli erehtynyt tunkeutumaan väärästä ovesta, jota pieni, vanha vahtimestari urhoollisesti kynsin hampain piti suljettuna. Muutamin kädenliikkein selitin tälle tuttavalleni, että hänelle on tapahtunut ikävä erehdys. Kylläpä hän hämmästyi. Nauroin miltei kipeäksi itseni tällaisesta odottamattomasta näkemyksestä. Näytöskappale "Kuuro soittaja" meni hyvin. Samoin tanssiesitykset. Lopuksi soittokunta antoi yleisölle kunnian tanssia runnin.

Astellessani jälleen Lahden kaupungin katuja muistui mieleeni eräs tapaus Korkasta, jonka saanen kirjoittaa tähän. Siellä Korkassa nimittäin erällä melko vilkasliikkeisellä kadulla juoksi kadun poikki suuri pitkähäntäinen rotta. Tästä aloin epäillä, että Korkassa taitaa olla paljon rohkeita kylmäverisiä rottia. *Nilli.*

Kirjallisuutta

UUSIA KIRJOJA KUUROMYKILLE

Joku aika sitten ilmestyi painosta neiti *Naema Helsingin* kirjoittama hartauskirja "OPAS RAAMATUN LUKIJOILLE" eli Luukkaan evankeliumin selityksiä kuurojen luettavaksi. Kirja on kokeneen, syvämielisen ja harrasmielisen kuurojen opettajan kirjoittama. Siinä selitetään jumalansanaa helppotajuisesti, niin että kuurot sitä ymmärtävät ja voivat saada siitä uutta, vakavaa elämänsisältöä. Kehoitamme heitä hankkimaan luettavakseen tämän hyvän kirjan. Sitä saa ostaa m. m. Suomen Kuuromykkäinliiton toimistosta Helsingissä, Johanneksentie 4. Kirjasen hinta postilähetykskuluneen 2 mk 50 p. Kirja on painettu Oulussa sikäläisen k.m. Auttajayhdistyksen avustuksella ja saa sitä arvatenkin sieltäkin ostaa. Os. *Kuuromykkäin Auttajayhdistys, Oulu.*

Tietoja kotimaasta

HÄMEENLINNAN kuuromykkäin yhdistys viettää pikkujoulujuhlaansa sunnuntaina jouluk. 6 p. 1931 tyttökoululla, alkaen klo 13. Ohjelma runsas ja monipuolinen. Rovasti saapuu myös. Kaikki sydämellisesti tervetulleita.

RAHAINKERÄYS Turun kuuromykkäinyhdistyksen oman talon hankkimiseksi on nyt päättynyt. Senvuoksi pyydetään arv. kerääjiä, joilla vielä on keräyslistoja hallussaan, lähettämään ne opettaja *J. K. Palomalle*, osoitteella: Turku.

TURUN KUUROJENKOULUA TAAS MUISTETTU. Testamentissaan oli leipurin leski *Anna Strandhem* Laihialta, kuollut 23 p:nä joulukuuta 1929, määrännyt Turun Kuuromykkäinkoululle käytettäväksi siellä olevien oppilaiden hyväksi viisituhatta (5,000) markkaa. Tämän jalmielisen lahjoituksen lienee aiheuttanut se seikka, että *Anna Strandhem*in mies, leipuri *Viktor Strandhem*, samoin kuin kaksi hänen kälyään olivat puhevikaisia. Lahjoitus kantaa *Anna Strandhem*in nimeä ja tulevat Turun Kuurojenkoulu ja sen oppilaat hyväsydämistä lahjoittajaa aina säilyttämään kiitollisessa muistossa.

HOPEAHÄITÄÄN viettivät syyskuun 16 p:nä omassa kodissaan Rantasalmella talollinen *Jubo Vaubkonen* ja vaimonsa *Eliina, o.s. Valonen*. Hopeahääparia oli saapunut onnittelemaan suuri joukko naapureita ja tuttavvia tuoden lahjoja ja kukkasia hopeaparrille. Toivotamme heille runsasta onnea.

OIKAISU. Lehtemme viime numerossa oli kirjoitus, jossa kerrottiin Turun kuurojenkoulun oppilaitten käynnistä elännäytelyssä. Kirjoituksen sepittäjäksi mainittiin siinä *Hilka Honkavaara, kahdeksannen* luokan oppilas. Pitää olla *kuudennen* luokan oppilas.

TAPATURMAINEN KUOLEMA. Lokakuun 25 p:nä jäi Helsingissä moottoripyörän ja raitiovaunun väliin kuuromykkä kunnanhoidokki *Matti Kangas*. Hän sai hengenvaarallisia vammoja ja kuoli. Vainaja oli syntynyt Raahessa v. 1874, ei ollut kuurojenyhdistyksen jäsen, eikä yleensä ollut tunnettu kuurojen keskuudessa. Oli ollut eräitä vuosia kunnalliskodissa.

65 VUOTTA täytti Kuopiossa lokakuun 27 p:nä sikäläisen kuurojenkoulun entinen opettaja *J. G. Oksanen*. Hra Oksanen tuli opettajaksi Kuopion kuurojenkouluun v. 1896 ja erosi toimestaan täysinpalvelleena keväällä v. 1930. Opettaja Oksanen on varsinaisen virkansa ohella ottanut osaa useisiin kunnallisiin ja yhteiskunnallisiin luottamustoimiin. Kuurojen opettajana on hän suorittanut pitkän, ansiokkaan päivätyön. Toivotamme onnea ja siunausta.

HUOM.! Joulukuun Kuuromykkäinlehdessä numeron aiotut ilmoitukset ja kirjoitukset on lähetettävä toimitukselle hyvissä ajoin ennen joulukuun alkua.

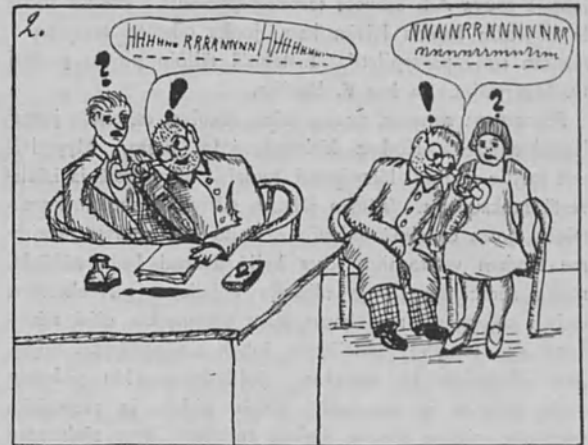
KUOLLUT. Marraskuun 11 p:nä kuoli Helsingin kunnalliskodissa harvinaisen korkeaan ikään elänyt kuuromykkä vanhus, ent. ompelijatar *Fredrika Lindeqvist*, yli 87 vuoden vanhana. Hän oli syntynyt 15/7 1844. Vainaja oli yksi Karl Oskar Malmin oppilaita, noita vanhoja, joita on vielä siellä täällä muutamia elossa. *Fredrika Lindeqvist* otettiin Turun k.m. koulun oppilaaksi jo 1/9 1861. Koulusta pääsi: hän pois 1/6 1865. Sen jälkeen jäi hän syntymä- ja kotikaupunkiinsa Helsinkiin, jossa toimi vuosikymmenet ompelijattarena. Kunnalliskotiin siirtyi hän noin 14—15 vuotta sitten pula-ajan pakoittamana. Viimeisinä vuosinaan menetti hän muistinsa ja voimme sanoa hänen tulleen lapsiksi uudelleen. Aikoinaan oli hän Helsingin kuurojenyhdistyksen innokkaimpia jäseniä, kuuluen sen perustajajäseniin.

MONTA ON MUTKAA MATKASSA VARSINAISTEN KUUROMYKKÄIN AVIOLIITTOON AIKOESSA.

Havainnollistutti E. Iso-Ettala.

Pappilassa.

Lääkärillä.

Pääkaupunkiin.

Erivapautta hakemassa.

MAATALOUSNÄYTTELYSSÄ Säkijärvellä syyskuun 5—6 p:nä oli eräällä kuuromykkällä näytteillä naisten käsitöitä, sohvatyyny, ryijy, lankoja, huiveja, kahvipannun mysty y. m., joista hän sai I palkinnon ja leipomotuotteista 4:nnen. Kuka sitte on se kunnioitettava naikkonen? Ei, se on mies, *Simo Paavilainen*, joka siellä sellaista työtä tekee. Mitäs ne naiset sitte tekevät? hm!

RAHANKERÄYS

Nürnbergin olympialaismatkaa varten ovat tilittäneet:

Hra Viljam Koso, Juurikorpi 300:75; hra Jussi Mattila, Kotka 166:75; nti Elsa Reivinen, Korpilahti 10:—; Tuntematon 10:—; hra Matti Katainen, Tampere 76:—; hra Akseli Ritala, Tyrvää 20:—; hra E. Nikkanen, Kanneljärvi 5:—; Nimetön 5:—.

Lausumme kaikille täten parhaat kiitoksemme.

Liittohallitus.

KIITOS

Pyydän saada sydämellisesti kiittää Viipurin Kuuromykkäin yhdistystä, Ompeluseuraa, rakkaita kuuromykkä- ja kuulevia ystäviä sekä Kuuromykkäin Lehteä kaikesta siitä hyvästä, jota sain osaksena kortti- ja kirjeonnitteluiden, lahjojen ja kukkien muodossa t. k. 15 p:nä täyttäessäni 40 vuotta.

Viipurissa, 22. 10. 31.

Helmi Kaski.

VIHITTY:

SIGNE HOLMSTEN
JOUSEF JUHOLA

Merikarvia.

Ikaalinen.

Porissa, 1. 10. 1931.